

Antonín Dvořák

Antonín Dvořák
ČERT A KÁČA

Opera o třech dějstvích
Libreto napsal Adolf Wenig.

Dirigent: Václav Návrat
Režisér: Bedřich Jansa j. h.
Asistent režie: Libor Kuča
2. asistentka režie: Bohuslava Kráčmarová
Výtvarník scény: Alexander Babraj
Výtvarnice kostýmů: Eliška Zapletalová
Choreograf: Igor Vejsada
Asistentka choreografa: Dana Muntágoová
Sbormistr: Jurij Galatenko

Hudební nastudování: Jana Hajková, Kremena Pechakova, Lenka Živočká
Inspicent: Libor Kuča, Bohuslava Kráčmarová
Text sleduje: Hana Navrátilová

Premiéry: 12. dubna 2003 v 19.00 hodin v Divadle Antonína Dvořáka
a 13. dubna 2003 v 17.00 hodin v Divadle Antonína Dvořáka

Osoby a obsazení:

<i>Ovčák Jirka</i>	Jaroslav Dvorský j. h. Jiří Halama
<i>Káča</i>	Jaromír Novotný j. h. Anna Čihalová Erika Šporerová
<i>Její máma</i>	Tamara Brummerová Dagmar Urbanová
<i>Čert Marbuel</i>	Vojtěch Nalezeneč j. h. Sergej Zubkevič
<i>Lucifer</i>	Martin Gurbal' Václav Živný
<i>Čert vrátný</i>	Jaroslav Kosec Pavel Kozel Roman Vlkovič
<i>Čert strážce</i>	Pavel Kozel Roman Vlkovič
<i>Kněžna</i>	Iwona Noszczyk Kateřina Sluková Zdena Vaničková-Matoušková
<i>Komorná</i>	Alina Farná Elena Egorova
<i>Maršálek</i>	Vojtěch Kupka František Malina
<i>Muzikant</i>	Aleš Burda Petr Němec Adolf Prymus

Orchestr, sbor opery a balet NDM, koncertní mistr Vladimír Liberda.

Vedoucí provozně-technického útvaru:
Stanislav Muntág
Šéf výpravy: Alexander Babraj
Vedoucí dekoracních dílen: Marcela Kožušníková
Vedoucí krejčovny: Eliška Zapletalová
Jevišní mistři: Jan Benek, Antonín Krajíček
Mistr osvětlení: Radko Orenič
Mistr zvuku: Bořivoj Wojnar
Mistrová vlásenkárny: Eva Celárková
Mistrová garderoby: Růžena Mauerová
Mistrová rekvizitárny: Alexandra Václavíková

I. jednání

V Mokrém Lhotě je posvícení. V hospodě se hoduje, pije, tancuje, zkrátka všichni jsou veselí. Jenom ovčák Jirka chce najednou odejít. „*Doma na mne ještě čeká práce, kdybych ji nedodělal, pan správce by mne vyhnal*“ – stěžuje si ostatním, ale slibuje, že až všechno udělá, pokusi se za kamarády vrátit. Do hospody přichází i Káča se svojí mámou. Chasníci přemlouvají Jirku, aby ještě chvíli zůstal, vždyť Káča prý na něj bere. „*Za celý svět bych jí nechtěl*“ – odpovídá Káča a v tom se objeví v hospodě elegantní cizinec. Je to ovšem čert Marbuel, kterého Lucifer vyslal na svět, aby se dozvěděl od prostých lidí, jak se k nim chová jejich správce a knězna. V pekle se totiž proslychá, že zacházejí se svými poddanými přímo nelidsky. Celá hospoda to také tajemnému cizinci potvrzuje. Ten vesničanům pěkně poděkuje za informace a přisedne si ke Káče. Poručí pivo a vyzve ji k tanci. To je něco pro Káču! „*Do smrti bych, vzácný pane, chtěla s vámi tancovat*“, svěří se mu. Do hospody se vrací smutný Jirka, kterého správce vyhnal ze služby. Nelíbilo se mu, že se Jirka nechal vyprovázet muzikanty z hospody a ohnal se po něm hoří. To si ovšem nechal Jirka líbit, vytrhl správci hůl a přelomil ji. „*Vykřikl na mne, at táhnu k čertu, přítom k čertu by měl dávat už jit on*“ – dodává Jirka a všichni mu dávají za pravdu.

„*Ha, ha, ha, ha*“ – ozve se hospodou Marbuelovo dábelské zachechtání. Jirka se hned ptá, kdože je ten cizí pán, který se dvoří Káče. Nikdo jej však nezná. Marbuel zatím tajuplně líčí Káče svůj prostorný, červený zámeček a zve ji, aby šla s ním. Když se Káča konečně rozhodne, že ano, zmizí s ní čert v pekle. Ovčák Jirka se však okamžitě vydává za nimi, vždyť ho správce stejně poslal k čertu. Jak to v pekle dopadne, se dozvíme ve druhém jednání. Teď se ale podíváme do kuchyně pana hostinského z Mokrých Lhoty a doma si udelejme jeho posvícenskou specialitu – Jitrnice na pivě.

Půl litru piva vlejeme do kastrolu, přidáme pokrájenou půlku mrkve, půl petržele, čtvrt celeru (vše podle velikosti), přidáme 4 kuličky celého pepře, taktéž nového koření, bobkový list a uvedeme do varu. Po 5 minutách přidáme 3 lžice strouhaného permíku, promícháme a vaříme dalších asi 10 minut. Mezitím na sádle opékáme jitrnice. Omáčku prolisujeme – nebo ještě lépe rozmixujeme, ochutíme a horkou přelijeme jitrnice na talířích.

II. jednání

V tom našem pekle to nevyvádí vůbec hrůzostrašně. Lucifer se sice snaží o přisnost a napomíná zlobivé čerty, ale více ho zajímá, zdali se už vrátil ze světa Marbuel. „*Až přijde, at okamžitě ke mně chvátá*“ – nařizuje vrátnému. Čert vrátný upravit ostatním, že Marbuel má na světě vyzvěděti, zdali správce a knězna z Mokrých Lhoty už propadli pecku. A už tu máme Marbuela s Káčou na zádech. „*Koho si to bratře neseš? Vždyť to není knězna!*“ – říkají čerti a snaží se Káču od Marbuela odtrhnout. To však nejde, protože Káča má na krku křížek a toho se čerti, jak víme, bojí! Káča se také nechce Marbuela pustit. „*Tak ty jsi mi sliboval zámek a doneš mi mne do pekla? Ničemo, darebo!*“ – a ještě jinými nadávkami častuje chudáka Marbuela. V pekle se však objeví také Jirka a radí čertům, aby dali Káče zlato, že se určitě Marbuela pustí. Má pravdu. Sotva Káča uvidí zlaté řetězy, chlápne po nich a Marbuel už ji nezajímá. „*Proč jsi ji donesl do pekla, vždyť k nám nepatří*“ – vypytlává se Lucifer, „*musíš ji zase odnést zpátky!*“ „*Chtěl jsem si z ní udelet pouze sprým*“ – odpovídá Marbuel a vypráví Luciferovi o zlych skutcích správce a kněžny, jak se to dozvěděl na světě. Lucifer vytkne nad nimi soud. „*Správci jenom pohrozíš a dáš mu lhtu na polepšení. Ale až nastane úplněk měsíce, odneseš kněžnu do pekla*“. Marbuel přemýšlí, jak dostat Káču zpátky na svět. Nechce už znovu podstoupit cestu s Káčou na zádech. Požádá tedy Jirku, zdali by Káču neodnesl on. „*Ale proč ne, dáte-li mi také zlaté řetězy, jako Káče*“. „*Tak takové zlato nechťej, sotva vyjdeš z pekelné brány, zlato se promění v listy*“ – vysvětluje Marbuel a seznámí Jirku se svým plánem. V ten a ten den bude chít odnést správce do pekla. Jirka at je na to připraven a at Marbuel bude brát správce za ruku, má z úkrytu vyběhnout a zastrašit ho. Čert se naoko poleká, uteče a správce pak Jirkovi jistě vyplať tolik zlatáček, kolik bude chtít. Důrazně však varuje ovčáka, aby se nepokoušel osvobodit kněžnu! Ta už patří pecku!

Čerti ještě uspořádají pro Káču velkou hostinu a zatančí i pekelné tance. Káče se to velmi líbí a posteskne si: „*Taky bych si chtěla zatančit*“. „*Tak třeba se mnou*“ – nabídne se Jirka, chytne Káču a ta ani nepostřehne, že s ní Jirka vytančí až z pekla. Čerti se radují, že je Káča pryč a pokračují v hostině. Zajímá vás, jaké lahůdky se v pekle pojídají? Treba Satanášovy kuličky. Ale nebojte se, není to žádné dábelsky ostré jídlo. Vždyť si na nich pochutnávali i malí čertiči.

Do půl kg mletého masa přidáme 4 – 5 nastrouhaných, oloupaných jablek, 1 nadrobno nakrájenou cibuli, rozklepneme jedno vejce, osolíme a opeříme dle chuti. Vytvoříme malé kuličky a grilujeme.

III. jednání

Knězna se od astrologa dozvěděla, že při úplňku měsíce jí má čert odnést do pekla. Snad by jí mohl pomoci ovčák Jirka, vždyť se mu podařilo zachránit jejího správce. Posílá pro Jirku kočár s čtyřspřežím a prosí jej, aby jí také osvobodil. Jirka sice ví, co slibil Marbuelovi, že kněžnu zachrání nesmí, ale rozhodne se použít lsti. Má však podmínku: knězna musí zrušit robotu a polepšit se! Ta se všim souhlasí a okamžitě nechá – přes protest dvořanů – vyhlásit zrušení roboty. Jirka tuší, že čerta snadno zažene, neboť dobře ví, z čeho má čert panický strach – z Káči. Navede ji, aby si na Marbuela na zámku počkala a znovu ho polapila. Vždyť je jí ještě dlužen za ty zlaté řetězy, co se jí za pekelnou bránu proměnily v listy. Káča přímo hoří po pomstě. „*Chytnu ho hned, na záda mu skočím a nepustím se*“. Jirka schová Káču do vedlejší komnaty a začne dělat přípravu na příchod Marbuela. Sotva se čert objeví, vyběhne z úkrytu Jirka a křičí na něj, aby utekl, že tu čeká Káča a chce jej chytit. „*Všechny hrůzy pekla i světa snesu, ale Káču na svém krku mít nechci*“ – prohlásí poděšený Marbuel, nechá kněžnu kněžnou a uteče. Na zámek přicházejí vesničané poděkovat kněžně za zrušení roboty. Knězna jmenuje Jirku prvním ministrem a všichni mu provolávají slávu! Jirka přiznává kněžně, že nebyť Káči, těžko by jí mohl vysvobodit. Knězna daruje Káče malý domeček a ptá se jí, co si ještě přeje? „*Ženicha!*“ – zní odpověď. Zdali jim bude ovčák Jirka, to už se ve Dvořákově operní pohádce nedozvíme. Vime jenom, že knězna nechala na zámku připravit pro všechny vesničany slavnostní večeři. A jedním z chodů byla Krutí prsa, špikovaná mandlemi.

Mandle povaríme ve vodě, zchladíme a oloupeme. Plátky slaniny poděláme poklademe mandlemi, zatočíme do ruličky a vtláčíme do profiznutého otvoru v kusu krutího masa. Kus osolíme, opečeme na másle, vložíme rozmarýn, podlijeme vodou a pečeme do zlatova asi hodinu za stálého podlévání výpekem. Maso vyjmeme, do výpeku vsypeme lžičku mouky, osmažíme a zalijeme dvěma deci vody. Štávu svaříme a procedíme. Maso nakrájíme na plátky, podlejeme šťávou a podáváme s přílohou.

D. J.

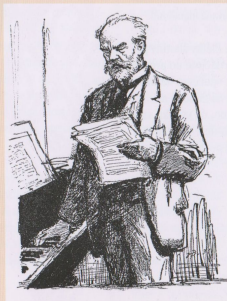
O DVOŘÁKOVI A JEHO DÍLE

Když jednou, už jako zralý umělec, cestoval Dvořák s přítelem po svém milovaném kraji, ukázal rukou k obzoru a řekl: „*Tam se počítáte na tu malou vesničku s dlouhým jménem Nelahozeves. A vidíte hned pod zámekem knižnice Lobkovic to nízké stavení? V tom měl můj otec hospodu a tam také řezničil. V tomto domku jsem se 8. září 1841 narodil a v tomto milém kraji jsem prožil svoje chudé dětství.*“

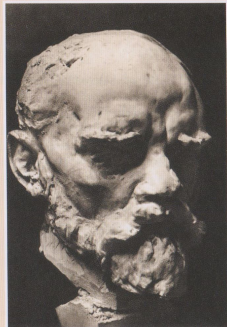

Tak vzpomíná na své narození A. Dvořák. O posledních chvílích jeho života nám podává zprávu jeden z jeho životopisců Josef Schreiber. „*V neděli 1. května 1904 se Dvořákovi uvolnilo v nemoci tak, že se pokoušel z postele vstát. Rodina se shromáždila ke svátečnímu společnému obědu, byla přítomna i Mistrova nejstarší dcera Otíka. Mistr si liboval, že se cítí dobře, dal se ustrojít a zasedl k obědu. Prostřeli mu v čele stolu. Po polévce se Dvořákovi udělalo nevolno. Nedoobědval. Na loži, kam mu pomohli, už spočinul bezvládně. Záchvat mozkové mrtvice ukončil jeho život.*“

Antonínu Dvořákovi připravil život řadu utrpení a zklamání, ale také řadu obrovských ocenění a přímo světových úspěchů. Jeho dílo má pevné místo po boku zakladatele české hudby – Bedřicha Smetany. Říká se, že Smetana je duší české hudby, Dvořák jejím srdcem. Připomeňme, že byl nositelem dvou čestných doktorátů, které mu udělily univerzity v Praze a Cambridge, zlaté medaile Paříže, čestným členem berlínské akademie, Newyorské filharmonické společnosti a členem panské sněmovny ve Vídni. Jako dirigent řídil orchestry v New Yorku, Bostonu, Chicagu, Londýně, Vídni, Budapešti, Moskvě, ale i v řadě českých měst. Jako skladatel zasáhl do všech oborů hudební skladby. Nejlepší violoncellisté světa mají v repertoáru jeho *Koncert h-moll*, původně klavírní *Humoreska Ges-dur* se stala v různých úpravách přímo světovým hitem, píseň „*Když mne stará matka*“ z Cigánských melodií se objevuje v pěveckých recitálech řady vynikajících

Kresba Hugo Boettingera.

Antonína Dvořák.
Busta od Josefa Mařátky.

pěvců, *Slovanské tance* nebo *Symfonii č. 9 e-moll „Z nového světa“* hrají snad všechna významná symfonická tělesa na celém světě. Nelze opomenout ani Dvořákovy duchovní skladby, (byl hluboce věřící člověk), jako *Stabat Mater*, *Requiem*, *Zalm 149* pro sbor a orchestr, *Te Deum*, *Biblické písně* aj. Vzpomeňte také oratorium *Svatá Ludmila*, kantátu *Svatební košile*, hymnus *Dědicové Bílé Hory*, ale i symfonické básně *Zlatý kolovrat*, *Polodnice*, *Vodník* a *Holoubek* na námět veršů K. J. Erbeny, svěží *Moravské dvojzpěvy* nebo populární *Mazurek e-moll* pro housle a orchestr. Jeho první opera *Alfréd* byla komponována r. 1890 na německé libreto K. H. Körnera a v témže roce dokončena. Na jevišti se však objevila pouze v jednom nastudování, a to až 10. 12. 1938 v provedení olomouckého operního souboru. Pro druhou operu si vybral námět podle pohádkové loutkové hry Matěje Kopeckého „*Posvěcení v Hudlicích*“. Bernard

Guldener mu zpracoval libreto a *Král a uhlíř* byl v r. 1871 na světě. V původním znění však nebyla opera přijata k provedení. Dvořák tedy napsal druhou verzi *Krále a uhlíře* – což je v porovnání s prvním zněním úplně jiná opera, i když psána na stejný text. Ta se dočkala premiéry 24. 11. 1874 v pražském Prozatímním divadle. Pro zajímavost dodejme, že první verze opery zazněla až 28. 5. 1929 v Národním divadle. Následující opery *Tvrď palice*, *Vanda* a *Selma sedlák* obsahují sice mnoho působivých momentů pro sledování Dvořákova skladatelského vývoje na poli dramatickém, ale nejsou pravidelnými hosty našich operních scén. Další dvě opery, psané na velmi dobrá libreta Marie Cervínkové-Riegrové *Dimitrij* a *Jakobín*, znamenají velký skladatelův vzestup v operní kompozici. Zvláště *Jakobín* je mistrovské umělecké dílo. Po *Jakobínu* se Dvořák v operní tvorbě na deset let odmlčel. V této době podrobil důkladné revizi *Dimitrije*. Pak následoval náš *Čert a Káča*, o němž je podrobnější zmínka na jiném místě programu. 31. 3. 1901 byla v Národním divadle premiéra nejslavnější Mistrovy opery *Rusalka* a své operní dílo zakončil neprávem opomíjenou *Armidou*. Tady použil libreto Jaroslava Vrchlického z období křížáckých výprav za osvození Kristova hrobu v 11. století. *Armida* je vlastně i vůbec poslední Dvořákovou skladbou. O životě a díle A. Dvořáka bylo napsáno mnoho odborných studií, článků, knih apod., které si může laskavý čtenář důkladněji prostudovat. Všude se však dočte, že Dvořák byl a vždy zůstal věrným Čechem, i když jeho umění je internacionální. Sám to nejlépe vyjádřil v jednom ze svých psaní: „...*zůstanu přec jen tím, čím jsem byl. Prostým, českým muzikantem.*“

V první nahrávce byl děvčeka jménem Káča. Měla chaloupku, zahrádku, a k tomu ještě pár zlatých peněz, ale kdyby byla celá ve zlatě seděla, nebyl by si ji ani ten nejchudší chasník vzal, protože byla jak čert zlá a hubatá... Tak začíná pohádka Boženy Němcové Čert a Káča, kterou si autorka zapsala podle ústní lidové tradice ze svého pobytu v Domažlicích. Zpracování B. Němcové se stalo podkladem i pro tříaktovou hru J. K. Tyla „Čert na zemi“ nebo veršovanou „Baladu o nebohém ďáblu“ Ladislava Quise. Také libretista Dvořákovy opery, čtyřladvacetiletý učitel Adolf Wenig, se inspiroval při psaní operního libreta „Ovčák“ pohádkou B. Němcové. Jeho libreto bylo vybráno jako nejlepší v soutěži Národního divadla Praha o operní text z českého lidového prostředí. Pohádku o prostořeké venkovské dívce a čertu však znal již dříve sám A. Dvořák ze své návštěvy Lužan r. 1895. V lužánském kraji byla pověst o čertu a Káči silně rozšířena. Nad Lužany stojí totiž lesnatý vrch, zvaný Lužanská hora a na temeni vrchu bývala kdysi hospoda. A do této hospody zašla jednou tanečnická, statná, ale hubatá holčice Káča. Když marně vyhlížela tanečnicka, protože chlapi se pro její zlostnost od ní odtahovali při tancovačkách jak mohli, zařekla se, že by si zatančila třeba s čertem. Sotva to vyřkla, ukázal se v hospodě švarný myslivec. Ten ihned začal s Káčou tančit a o půlnoci, když si nůvce v tanci zavřil, propadl se se svou tanečnicí a s celou hospodou do země. Od těch dob se začalo říkat lužánskému vrcholu „Na tanečku“.

Tak nějak slyšel A. Dvořák tuto pověst od lužánského hajného Balína a nutno říci, že jej námět velmi zaujal. V Lužanech ve stejnou dobu pobýval i básník Julius Zeyer a s Dvořákem si často o hubaté Káče a černém myslivci vyprávěli, pověst různě doplňovali a rozvíjeli. Když tedy Dvořákoví přišlo do rukou Wenigovo libreto, rozhodl se, že je zhudební. (Libretistův

1. května 2004 vzpomene celý hudební svět 100 let od úmrtí génia české hudby Antonína Dvořáka.

Busta Antonína Dvořáka v ostravském divadle, které je po slavném skladateli pojmenováno, byla vytvořena podle originálu busty Ladislava Šalouna (1870 – 1946) z panteonu Národního muzea v Praze.

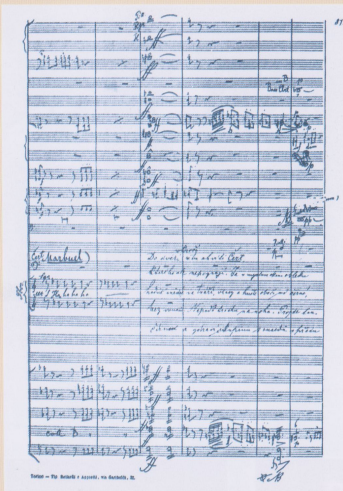
O ČERTU A KÁČE

syn, spisovatel dr. Jan Wenig však důrazně popírá, že by jeho otec čerpal námět k opeře z lužánského kraje). Sám A. Wenig vzpomíná: „V libretu Čerta a Káči jsem smíslil motivy dvou pohádek B. Němcové Čert a Káča a Čertův švagr. Nepsal jsem jej na zakázku a nevěděl, jaký osud je potká. Potkalo mne však velké štěstí, že ode mne, nováčka na poli literárním, přijal text ke komponování největší český žijící skladatel A Dvořák“.

A co na to Dvořák? „Někteří mi přátelé namítali, že v textu není vůbec lyricky a že libreto v tomto směru nevyhovuje. Mně se však líbilo jako něco zcela nového a původního“.

S kompozicí začal v květnu 1898 a 27. února 1899 už měl dokončenou partituru celé opery. Vzniklo mistrovské dílo typicky české, zpěvné, s řadou originálních motivů zpracovaných skvělým instrumentačním uměním (např. Marbuelovo tajuplné líčení červeného zámku, t. j. pekla nebo groteskní polka jeho tance s Káčou). Několik tematických prvků valčíku v prvním jednání použil údajně Dvořák i z repertoáru Šustíkovy kapely, kterou za svých pobytůch v Lužanech chodil poslouchat. Premiéru opery, která byla v pražském Národním divadle 23. 11.

1899, byla věnována velká studijní péče. Hudebně ji nastudoval první dirigent Adolf Čech, režijně sám ředitel ND František Adolf Šubert, strýc libretisty A. Weniga). Obecenstvo i kritika přijalo operní pohádku slavného skladatele nadmíru příznivě. Dvořák si poznamenal: „Opera šla znamenitě, všichni dělali svou věc s nadšením, jsem mimořádně spokojen“. K úspěchu opery přispěl i vynikající výkon sólistů, zejména Václava Klimenta jako čerta Marbuela a Marie Klánové-Panzerové v úloze Káči. Dvořákoví se však pravděpodobně líbila více její alternantka Anna Veverková-Kettnerová. Své uznání jí ulomoval slovy: „Takhle jsem si tu holku představoval, hubatou a náladovou. Měl jsem radost. A má žena se Vám namá, jak jste ty čerty pohlavkovala“.

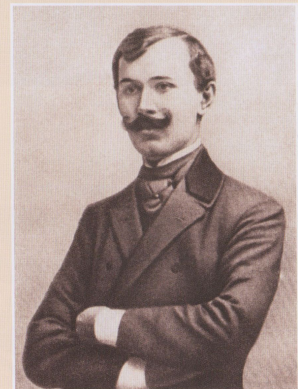
Dvořáková rukopis partitury Čerta a Káči

Premiéra první ostravské inscenace Čerta a Káči byla 8. listopadu 1919. Za dirigentským pultem byl Emanuel Čestl, režii měl Karel Kügler. Zpívali: Slávka Tittlová-Mazáková (Káča), Rudolf Lanhaus (Marbuel), Adolf Vrba (Jirka), Emma Kepková (Kněžna), Jan Konstantin (Lucifer) aj. Od té doby patří Čert a Káča v Ostravě k operám nejoblíbenějším. Nikdy nezmizela na dlouho z repertoáru.

Z řady poválečných představitelů Káči vzpomeníte např. Ivanu Mixovou, Dagmar Průšovou, Alenu Havelcovou, Bohuslavu Návratovou či Tamaru Brummerovou, jako čert Marbuel se představili např. Jiří Herold, Rudolf Kasl, Čeněk Mířák, Vladimír Mach nebo Jiří Kubík, ovčáka Jirku zpíval mj. i Lubomír Procházka, František Janda, Oldřich Lindauer, Jaroslav Hlubek, Michael Böhm, z představitelů Kněžny vzpomeníme alespoň Bronislavu Taufrovou, Zdeňku Divákovou nebo Evu Gebauerovou. Opera byla dvakrát kompletně nahrána na gramofonové desky (nyní už je k dispozici i na

CD). V první nahrávce z r. 1958 zpívali Lubomír Havlák (Jirka), Ludmila Komancová (Káča), Přemysl Kočí (Marbuel), Rudolf Asmus (Lucifer), Marie Steinerová (Kněžna) a Jaroslav Horáček (Maršálek). Všichni tyto pěvci i dirigent Zdeněk Chalabala prošli v minulosti ostravskou scénou. Druhou nahrávku z r. 1979 nastudoval dlouholetý ostravský operní šéf Jiří Pinkas a opět se na ní setkáváme s pěvci, kteří působili v Ostravě, ať už s Richardem Novákem (Marbuel), Milošem Ježilem (Jirka), nebo s Jaroslavem Horáčkem, tentokrát jako Luciferem. Káču zpívá na nahrávce brněnská Anna Barová. Existuje i televizní snímek opery z pražského ND, kde Jirku vytvořil jeden z nejlepších českých tenoristů, ostravský rodák Beno Blachut, nebo i působivá rozhlasová nahrávka, v níž je skvělým Marbuelem také bývalý ostravský sólista Dalibor Jedlička.

D. JANOTA

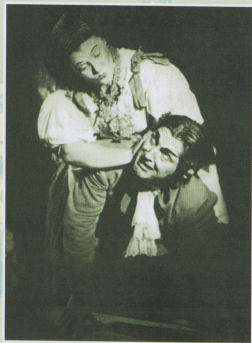
Libretista Adolf Wenig

Adolf Wenig

Z inscenací Čerta a Káči v Ostravě

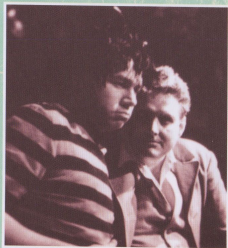
Josef Žižka – Jirka, Helena Žemanová – Káča.
Premiéra 6. 4. 1940.

Ludmila Komancová – Káča,
Přemysl Kočí – Marbuel.
Premiéra 4. 6. 1946.

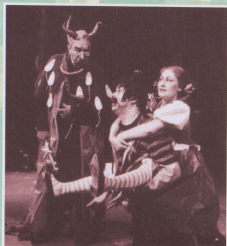
Eva Klečková – Káča, Jaroslav Hlubek – Jirka.
Premiéra 26. 2. 1984.

Čeněk Mlčák – Marbuel,
Lubomír Procházka – Jirka.
Premiéra 25. 3. 1961.

Dagmar Prášová – Káča,
Oldřich Lindauer – Jirka.
Premiéra 25. 3. 1961.

Jiří Herold – Lucifer, Karel Průša –
Marbuel, Dagmar Prášová – Káča
Premiéra 25. 3. 1961.

NDM

NÁRODNÍ DIVADLO MORAVSKOSLEZSKÉ

Ředitel
Mgr. Luděk Golat

Šéf opery
Mgr. Luděk Golat

„Práva k provozování tohoto díla zastupuje
Občanské sdružení DILIA, divadelní a literární agentura“

Program vydalo
Národní divadlo moravskoslezské

Redakce programu
Dalibor Janota

Grafická úprava programu
Dalibor Andryšek

Tisk Slezská Grafia

GENERÁLNÍ MEDIÁLNÍ PARTNER NDM

MEDIÁLNÍ PARTNER NDM

ČESKÝ ROZHLAS
OSTRAVA
99.0 FM • 105.3 FM • 107.3 FM

moravskoslezský
DENÍK

Realizováno za finanční podpory Ministerstva kultury České republiky.

